

Jász Attila

FÁK A TERASZON

(derék, fájás)

Derékfájással válaszolok a díjakra mostanában. Nem direkt, így alakul. Ahogy fáj, kapok egyet rögtön. Illetve fordítva, hiúságomat csökkentendő, érzem a súlypontokat, ne felejtsem el.

Az elismerés öröme a testi fájdalommal szemben. Mennyire kiszámítható vagyok és gyenge. Elefántcsontokat pakoltam, nem álomban, és meglett a hatása. Elefántsetáltatásról írott versemért

kapom a díjat. És tessék. Figyelem a hatalmasra nőtt fenyőket a füredi teraszról. Rálátok a Balatonra. Sima, néhány vitorlás. Néhány nap és elmúlik a fájdalom, ahogy a díjazás öröme is. Persze a fák itt maradnak,

kicsit girbe-gurba a törzsük, de mozdíthatatlanul állnak. Igyekszem tanulni tőlük. Az éppen őszülő örökzöld fáktól. Dürer fűcsomói ilyenek, itt láttuk őket. Lassan lépdelek a reggeli vizes fűben. Lógok a hinta

gerendáján, lenézek, nem látszik a lábnyomom. Eltűnt hirtelen. Innen akár újra is kezdek mindent. Lepakcsolom az égve felejtett villanyt, hajnalodik. Miközben áposz és betakarsz végre. Megnyugszom hát.

(élet, rajz)

Mikor születtem, forrás voltam,
aztán kanyargós folyóvá lettem.
Lassan megerősödtem, lenyugodtam,
helyenként tóvá lassultam le. Csak várom,
hogy egyszer elérjek egészen a fénylő tengerig.

(sziget, bója)

Éjszakai szigetre hajózom be, fáradtan, ágynak nevezem, és lassú ringással távolodom magamtól, orrunk még akkor is összeér veled, az ablak nyitva, hűvös van már, belülről melegítjük egymást. Ilyenkor

a félelem tesz magáévá minket, hogy lesz majd idő, amikor ez nem így lesz, az idő térré válik, és fejünkben az elméletek győznek a tapasztalat helyett. Jelzőbójákat hagyunk, hogy tudjuk majd, ha kell. Merre evezzünk.

(korszak, váltás)

Már előző nap meghalt valójában. De csak másnap délelőtt vette észre. A király. Hogy meghalt. Szébb napot se kívánhatott volna. Koraősszel, napfényes délelőtt ért véget életem előző korszaka.

(eső, idő)

A háztető kúpcserépén egy madár tollászkodik az esőben. Boldog. Talán, mert nem tudja, mi a boldogtalanság. Ahogy Dürer fűcsomói, szanaszét állnak csak, méltósággal, de ez a festő szabadsága, hogy

akár ezt is megfestheti. A fűszálak viszont önálló életet élnek már, és várják, hogy bogár, mondjuk, katica rájuk szálljon megpihenni, mert az vizuálisan is jól nézne ki. Szarvaspata őket már nem tapodja. Csak

én érzem úgy, mintha egy egész csorda átment volna rajtam. És azt kívánom, bárcsak visszafelé is átmennének, mert attól csak jobb lehet. Fülelek hát, hallgatok. Valaki olaszul olvas verset a kertben. Szeptember-

ben. Óvatosnak kell lennem. Még minden zöld, erős. De ha figyelsz, egyikét levél már hullik. Bár a fákon még nem látszik, csak a kerti asztalon. Olyan, mintha értenék olaszul, pedig nem. Csak a verseket szeretem.

Ahogy az ősz a kedvenc időszakom. Talán a fények miatt, minden élesebb egy picit, minden tompább. Élesítem hát figyelmemet, ilyenkor még a borús, esős hajnal is fellelkesít. Mivel bármi megtörténhet még napközben. Talán.

(álom, álom)

Azt álmodtam, hogy nem álmodok. És benne maradtam ebben az álomban azóta. És nem tudok felébredni, de álmodni se. Minden rendben. Kivéve, hogy fekete nőstény kutyaként nézek magamra.

(ősz, napfény)

Hosszú ősz, fényes napok, de a füvek faárnyékban délben is nedvessé teszik a cipőorrot. A zöldküllő ezen persze csak nevet az ágak közül, mindent így kommentel, ha éppen hallani, látni viszont nem lehet, az külön ajándék.

Ráleltem a régi, játszótéri padra, hangja nyomán, nincs itt senki, ahogy régen, tiéd a nyugodt látvány egésze. Véletlenül rápisiltem egy napozó bodobácsra az öreg hársfa kérgén. Változnak az idők. Ha mi már nem is.

(élet, halál)

Régi kutyám sírját látogatom, érzem,
hogy a régi életem is mellé temettem,
csak nem vettem észre akkor, de azóta
benőtte már a fű a fasor mellett,
így látom, a halál csupán az élet
viszonyítási pontja.